

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ (30/6/2013)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Εβρ. ια', 33 – ιβ', 2. Ευαγγέλιο: Ματθ. θ', 36 & ι', 1-8

Η Υπομονή

Η σημερινή εορτή της Συνάξεως των Αγίων Αποστόλων, αγαπητοί μου, συμπίπτει με την Κυριακή, κατά την οποία η Εκκλησία μας προβάλλει και τιμά το σύνολο των Αγίων Της, τόσο της προ Χριστού, όσο και της μετά Χριστόν εποχής. Για το λόγο αυτό και το Αποστολικό ανάγνωσμα της ημέρας, που προέρχεται από την προς Εβραίους επιστολή του Αποστόλου Παύλου, φέρνει εμπρός μας τις αγιασμένες και μαρτυρικές προσωπικότητες της Παλαιάς Διαθήκης, από τον Άβελ έως και τον Δαβίδ, που υπήρξαν, τρόπον τινά, προάγγελοι της εισόδου του Θεανθρώπου στην ιστορία. Στο τέλος της περικοπής ο Απόστολος προτρέπει τους Χριστιανούς, που περιβάλλονται από αυτό το νέφος των Αγίων και των Μαρτύρων, ν' αποτινάξουν από πάνω τους την αμαρτία και ν' ασκηθούν στον αγώνα της υπομονής στο στάδιο της ζωής, όπου κυριαρχούν οι θλίψεις και οι δοκιμασίες, σαν κι αυτές που υπέστησαν και υπέμειναν οι προ Χριστού Χριστιανοί.

Για τον λόγο αυτό θα αφιερώσουμε λίγες απλές σκέψεις στην μεγάλη αρετή της υπομονής, η οποία φαντάζει ανάγκη επιτακτική στην εποχή μας, για την αντιμετώπιση των πολλαπλών δοκιμασιών του βίου που απασχολούν την κοινωνία μας και τον καθένα ξεχωριστά.

Κάτω από το βάρος των προβλημάτων και των θλίψεων, που αυτά γεννούν στην ψυχή μας, η εργασία της υπομονής φαντάζει συχνά ως στάση αδυναμίας και παραίτησης, που αφορά ανθρώπους χωρίς αντιστάσεις, χωρίς δυνάμεις ν' αντιστρέψουν το κακό, ανήμπορους ν' αντιμετωπίσουν αόρητες πιέσεις, στερήσεις και ανατροπές στη ζωή. Στην αντίληψη του κόσμου η υπομονή αποκτά αρνητική χροιά, δεν μπορεί να συμβιβαστεί με την αδημονία του ανθρώπου διαρκώς να κερδίζει, ν' αποκτά και τα ευτυχεί. Δεν μπορεί να θεωρηθεί ως στάση αναμονής με την ελπίδα διόρθωσης και αντιστροφής των πραγμάτων. Στον αντίποδα του κόσμου η Εκκλησία μας θεωρεί την υπομονή μεγίστη αρετή και καλεί τα μέλη της ν' ασκηθούν σ' αυτή για την αντιμετώπιση και υπέρβαση των δυσκολιών της ζωής. «Η υπομονή είναι ο ευλογημένος χρόνος, κατά τη διάρκεια του οποίου δεν υφίσταται αντίδραση, αφού συντελείται η επεξεργασία των δεδομένων. Γίνεται αναζήτηση, κάτω από την ταραγμένη επιφάνεια, των βαθύτερων στοιχείων που θα προσφέρουν την κατανόηση αυτών που έμοιαζαν ανεξήγητα. Είναι ο ευλογημένος

χρόνος που απαιτείται για την αποφυγή της παρορμητικής αντίδρασης που συνεπάγεται τη μίζερη επανάληψη ατελέσφορων συμπεριφορών. Είναι ο ευλογημένος χρόνος που απαιτείται να καταναλωθεί από την αδηφάγο ανάγκη, γιατί αναζητά την ελευθερία της υπέρβασης... Αντιστοιχεί σε επιστημονικό εργαστήριο που επεξεργάζεται μία νέα σημαντική ανακάλυψη. Εκεί οι πάντες ευρίσκονται σε εγρήγορση, αλλά δεν κάνουν βεβιασμένες κινήσεις, γιατί κάτι τέτοιο θα τους απομάκρυνε από το ζητούμενο... Επομένως, η υπομονή δε σημαίνει την μη αντίδραση, αλλά την επεξεργασμένη στάση που αποφεύγει την παρορμητική αυθόρμητη αντίδραση. Δεν οδηγεί στην θυματοποίηση από τις άδικες συμπεριφορές των άλλων, αλλά επιζητά να καταστεί ο δημιουργός ενός λειτουργικού τρόπου σχετίσεσθαι...»¹

Είναι πολύ ενδιαφέρουσα η προσέγγιση του θέματος από τον Άγιο Νεκτάριο, ο οποίος ιδιαίτερα ασκήθηκε στην υπομονή, έχοντας ν' αντιπαλέψει ποικίλες θλίψεις και πειρασμούς, δοκιμασίες και δεινά, που για πολλούς θα φάνταζαν τρομερά και ανυπέρβλητα. Ο Άγιος Νεκτάριος διδάσκει ότι «οφείλουμε να υπομένουμε τις θλίψεις με υπομονή· πρώτον διότι, όταν ανυπομονούμε δεν ακούμε κανένα· και όχι μόνο αυτό, αλλά επιτείνουμε τα δεινά μας· και δεύτερον, διότι εκείνος που υπομένει σ' αυτή τη ζωή τις θλίψεις θα λάβει μισθό στην μέλλουσα ζωή, διότι διά της υπομονής του εμπράκτως ομολογεί πίστη στην μέλλουσα ζωή, η οποία είναι πίστη στον ίδιο τον Θεό...» Στη συνέχεια ο Άγιος Νεκτάριος δίδει εσχατολογική διάσταση στην αρετή της υπομονής: «Ο Χριστιανός δεν είναι πρόπον να δυσφορεί για τις θλίψεις του, διότι ο Χριστός μυστικώς τον ανακουφίζει και τον παρηγορεί. Ο Χριστός, ενεργώντας μυστικά στην ψυχή του, δημιουργεί σταθερή πεποίθηση της απολυτρωτικής Του χάριτος και ενισχύει τον άνθρωπο στον αγώνα των θλίψεων, για να υπομένει με απάθεια τις πίκρες του βίου και τους πόνους των παθημάτων του... Ο Χριστιανός οφείλει να υπομένει, διότι αντί ολίγων θλίψεων θα κληρονομήσει την ουράνια Βασιλεία, όπου δεν υπάρχει λύπη, ούτε στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητος και ουράνια μακαριότητα...»

Θα ολοκληρώσουμε τις σκέψεις μας με την ευχή που δίδει ο Άγιος Νεκτάριος, σε όλους όσους δοκιμάζονται ποικιλοτρόπως από τις δυσκολίες και συμφορές του βίου: «Να ελπίζουμε στον Θεό και Αυτός που θεράπευσε τον παράλυτο, θα βοηθήσει και εμάς στα παθήματά μας. Λίγο ακόμα και η Χάρις του Κυρίου έρχεται. Να υπομείνουμε ακόμα λίγο για την ουράνια Βασιλεία. Γιατί αυτός που υπομένει, στο τέλος θα σωθεί»² ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

---

¹ Δημήτριος Καραγιάννης, Παιδοψυχίατρος – Ψυχοθεραπευτής, «Πειραική Εκκλησία», Σεπτέμβριος 2004

² Άπαντα, Τόμος Α', σελ. 111-112

